

Quan els mitjans parlen de prostitutes solen referir-se a dones que exerceixen la feina al carrer i se centren en temes com la convivència amb els veïns o les batudes policials. Les famoses fotografies d'*El País* del passat agost a les porxades de la Boqueria van reobrir la polèmica sobre si cal regular o abolir la prostitució, però també encetaren el debat sobre la cobertura informativa d'aquest fenomen. Com s'explica aquesta realitat? Periodistes, associacions i les mateixes prostitutes tenen la paraula.

Estereotips i límits al voltant de la prostitució

Anaïs Barnolas
Fotos: Tino Soriano

Les notícies sobre la prostitució sempre han estat un bon reclam per als mitjans de comunicació. El mateix fet de vorejar la sexualitat ja garanteix tenir una bona quota de públic. Un bon exemple d'aquest ressò mediàtic fou la publicació d'un es de fotografies a les pàgines d'*El País*, en què vèiem prostitutes realitzant pràctiques sexuals prop del mercat de la Boqueria. El fort impacte visual d'aquelles imatges va obrir debats a les redaccions entorn el contingut informatiu i el seu tractament. Paral·lelament, tant la ciutadania com els polítics també van posar sobre la taula una altra eterna discussió sobre què fer amb la prostitució de carrer.

Les fotografies d'*El País* van agreujar i evidenciar el malestar de les treballadores del sexe respecte a com els mitjans de comunicació solen explicar la seva realitat. Però, què en pensen els periodistes? I quines són, exactament, les queixes de les prostitutes?

Abans de respondre aquestes preguntes cal observar, des del forat del pany del passat, els primers reporters encuriosits que es van endinsar a les profunditats del Raval. Aquesta mirada enrere ens permet destapar com eren els prostíbuls de més renom, posar al descobert l'aire que es respirava a carrers freqüentats, com el del Migdia i, sobretot, conèixer el llenguatge que utilitzaven els periodistes a l'hora de re-

ferir-se a l'ofici més antic del món.

Els primers escrits periodístics que es refereixen a la prostitució són de principi de segle XIX, quan es comencen a forjar els intrigants fils de la *mala vida* al barri del Raval de Barcelona. En aquell paisatge tortuós prop del port, broten les tavernes, les cases de menjar, els *meublés*, els cafès de cambres i els prostíbuls. La burgesia, els mariners i els periodistes ben aviat se senten atrets per aquell món marginal i se submergeixen en els *baixos fons*, tal com ho anomenen els cronistes, per inspeccionar, alimentar la curiositat i observar el "xup-xup" pecador.

Els reporters s'endinsen a les entranyes del que administrativament s'anomenava Districte V per descriure la millor redacció que el periodista pot tenir a l'abast: el carrer. Les cròniques d'aventures fantàstiques i a la vorera de l'estret de la vida, deixen un document valuós del passat i una font de coneixement per entendre el present, sense obviar la probable llicència que es deurien permetre amb la ploma.

Tal com apunta el periodista Paco Villar a *Historia y leyenda del Barrio Chino. Crónica y documentos de los bajos fondos de Barcelona 1900-1992* (La Campana, 1996), un dels primers llibres que fa referència a la prostitució data de 1910. Es tracta de *La xava*, de Juli Vallmitjana, i es basa en la història real de les peripècies d'una noia que acaba els seus

Les tres fotografies de Tino Soriano que il·lustren aquest reportatge van formar part del reportatge “*Señora Prostituta*” que el *País Semanal* va publicar el 4 de setembre de 2005 i en què explicava el dia a dia de Marga, una prostituta barcelonina.

dies en un bordell. Tres anys més tard, el pedagog Max Bombo en el llibre *La mala vida en Barcelona* esmenta la taverna La mina, on “les putes van entrant i sortint a totes hores”.

De la mateixa època és *Desde Barcelona*, de Vázquez Yepes, que explica la bullícia dels carrers, bars i bordells des de la visió d'un periodista colombià. Yepes descriu les prostitutes amb expressions despectives com “se'n va anar amb una vella meuca que podria ser la seva àvia” (referint-se a la recompensa que li havia tocat de rifa a un noi), “desgraciades dones que es passegen per l'obscuritat”, les *pajilleras* o bé “l'exèrcit del vici”. El periodista Eduardo Sanjuán descriu des de les pàgines del diari *Diluvio* palpitations del carrer del Migdia, un dels més

concorreguts. Eren temps en què les prostitutes tenien prohibit treballar a la via pública abans de les dotze campanyades, quan “a mesura que passen les hores surten les dones de tots”.

També el periodista Francesc Madrid plasma el mateix carrer amb la imatge

El periodista Francesc Madrid va batejar els paratges del districte V amb el nom de *barri xino*

“dels infants que juguen a fet i amagar i s'aferren a les faldilles de les meques”. El 1925 Madrid batejà els paratges del Districte V amb el nom de *barri xino*, dins de la col·lecció de reportatges *Els baixos fons de Barcelona*, que es publi-

caren al setmanari *El Escándalo* i que més tard es recolliren en el llibre *Sang a les drassanes* (A contravent, 2010). En realitat, en aquella part de la ciutat hi escassejaven els xinesos, però Madrid feu així honor als barris dels baixos fons de la resta de les ciutats cosmopolites.

En el reportatge *L'organització comercial d'un prostíbul* Madrid reproduïa els cartells que es poden llegir a l'entrada del bordell Madame Petit: “Sigueu breus, els nostres minuts són tan preciosos com els vostres”, “una cosa per a cada lloc i un lloc per a cada cosa” o bé “abans d'ocupar una habitació exposi el que desitja”. Amb el seu estil de reportatge novel·lat, explicava com les treballadores del prostíbul Santa Madrona vetllaven

Les imatges que van reobrir el debat

El 31 d'agost del 2009 *El País* va publicar unes fotografies on unes prostitutes tenien relacions sexuals en les porxades del mercat de la Boqueria. Les imatges les va encarregar el diari.

Els veïns, molestos, havien confessat al redactor i al fotògraf Edu Bayer, col·laborador del diari, que sovint es practicava sexe al carrer, de manera que aquest es va passar tres nits fent guàrdia, fins aconseguir les colpidores imatges que van crear debat tant al carrer com a les redaccions.

prendre les imatges va ser prudent per tal que "no es veiessin les cares de les dones. Per això apareixen d'esquena". Les fotografies es van fer a l'espai públic, permès per la legislació, encara que no es va demanar el consentiment de les dones. Això va atiar les redaccions, amb l'estira-i-arronsa entre el dret a la informació i a la intimitat. Un altre aspecte que es debat va ser si les imatges tenien tant contingut informatiu com per oblidar el fet que molts lectors es podien sentir ofesos.

Les fotografies van provocar un estira-i-arronsa entre el dret a la informació i el dret a la intimitat

A TV3, es va decidir no esmentar les imatges a l'Informatiu migdia i esperar al vespre, perquè no hi havia consens d'opinions i suposava no fer-ho dins l'horari restringit. La subcap de Societat a TV3, Montse Mora, ressaltava els dubtes a la redacció sobre "com s'havien fet les fotografies i amb quina freqüència passava allò. Tanmateix, des del primer moment vam tenir present que les fotografies portarien cua i que tornarien a obrir el debat sobre si regular o no la prostitució". I així va ser.

Respecte d'aquest forcejament d'interessos, Júlia Badenes, periodista de Societat de la cadena SER, opina que les dones eren en un lloc públic i que, per tant, preval l'interès col·lectiu per sobre del privat. "No ensenyaven res que no sabéssim. Va ser una aposta valenta", afegeix. Montse Mora també destaca una peculiaritat de les imatges en el sentit que "van ser de les poques imatges en què es veuen els clients". Montse, llicenciada en Ciències Polítiques i treballadora del sexe de manera voluntària, considera que "un bon periodista ha de demanar permís a les involucrades per ser fotografiades i, en aquest cas, no va ser així". En canvi, el cap de fotografia d'*El País*, Joan Sánchez, recorda la dificultat que sempre hi ha hagut per obtenir imatges sobre prostitutes i evoca els anys 50 i 60, quan el fotògraf Joan Colom disparava mig camuflat amb la seva Leica perquè si no, no hauria pogut aconseguir "aquell material extraordinari".

Els dies posteriors a la publicació, "el Raval es va convertir en un circ", des-

Les prostitutes van organitzar una roda de premsa on denunciaren el malestar pel tracte rebut per part dels mitjans

Des d'entitats com Adoratrius, Genera, Àmbit Dona i El Lloc de la Dona van criticar que es denigrés la integritat i la intimitat de les persones i que l'opinió pública no s'ho qüestionés ni s'indignés. També van lamentar que es respectés la privacitat del client, pixel·lant el seu rostre, i no el de les prostitutes. Bayer però destaca que al

Des d'entitats com Adoratrius, Genera, Àmbit Dona i El Lloc de la Dona van criticar que es denigrés la integritat i la intimitat de les persones i que l'opinió pública no s'ho qüestionés ni s'indignés. També van lamentar que es respectés la privacitat del client, pixel·lant el seu rostre, i no el de les prostitutes. Bayer però destaca que al

Els dies posteriors a la publicació, "el Raval es va convertir en un circ", des-

Portada del diari i del suplement d'*El País* amb les polèmiques imatges.

taca Sánchez, i afegeix que “el desplegament va ser excessiu”. Els carrers es van omplir de televisions i ràdios que volien obtenir declaracions. Després van intervenir les autoritats i van començar les batudes. Tant el cap d'edició i lingüista de *La Vanguardia*, Magí Camps, com Antonio Baquero, redactor de Successos d'*El Periódico*, coincideixen que les fotos serviren perquè l'Ajuntament es mobilitzés. Però Marcela Torres, treballadora social de l'associació Àmbit Dona, creu que les imatges van perjudicar molt les prostitutes “perquè no van poder treballar per sobreviure”. No obstant això, Badenes puntualitza que “no van arreglar res, van fer un reforç policial fins a la tardor i ara continuen allà”.

Les associacions que col·laboren amb les prostitutes i la Direcció del Programa de Dones de l'Ajuntament de Barcelona van enviar unes recomanacions a la Defensora del Lector d'*El País*, al CAC, al Col·legi de Periodistes i a l'Associació de Dones Periodistes, queixant-se del tracte informatiu. Tan sols va respondre el Col·legi de Periodistes. Les prostitutes també van fer una roda de premsa en què denunciaren el seu malestar pel tracte rebut per part dels mitjans. Edu Bayer no se sent gaire orgullós de la seva feina. “L'única resposta de les institucions, de la societat i de la classe política va ser incrementar els policies al carrer i organitzar batudes perquè els fotògrafs i càmeres ho filmessin”, critica. I conclou: “De tot plegat he après que hi ha coses que poden desencadenar conseqüències que potser no corresponen a l'esperit amb el qual estàs treballant”.

consternades la mort de la *madame*.

Durant la II República, Madrid esmentà l'anarquista Salvador Seguí i com *el Noi del Sucre* s'endinsa a la taverna la Pequeña Mina amb l'objectiu d'“emancipar” les dones que es dediquen a la prostitució i repartir fulletons revolucionaris. “El més curiós de tot és que aquelles desventurades tenien un sentit anarquista de la vida”, confessà Seguí. Per la seva part, el periodista Josep Maria Planes va publicar el 1931 el llibre

Els rotatius dels anys trenta ja reproduïen les polèmiques que avui dia acompanyen les notícies sobre la prostitució

Nits de Barcelona (reeditat el 2001 per Proa), en què aquest papalloneja el *barri xino* d'una manera més superficial que Madrid i decora la marginalitat amb anècdotes repletes d'ironia, com la d'una noia que l'endemà de començar a treballar de cambrera al llavors famós Café Catalán no s'hi presenta. Quan el seu cap li pregunta per què no ha anat a treballar, ella respon: “Vostè em va dir que alternés”.

Els rotatius de l'època ja reproduïen les mateixes polèmiques que avui dia acostumen a acompanyar les notícies

Als llibres d'estil no es parla sobre com abordar aquest fenomen, però hi ha un codi implícit entre els informadors

sobre la prostitució, com ara els serveis al carrer, les batudes policials, les queixes dels veïns, l'explotació sexual, etc. Sense anar més lluny, Domènec de Bellmunt, pseudònim del periodista Domènec Pallerola, en un dels articles del llibre *La Barcelona pecadora* (A contravent, 2009, edició de Francesc Canosa) explica com sortejaven les dones als locals com si fossin mercaderies, anomena la figura del

proxeneta, els traficants de menors, els avortaments clandestins, el tràfic de dones cap als EUA i el Japó, “on la dona de raça blanca i meridional és molt preuada”.

Les dones són obligades a tenir una targeta sanitària des de la II República. Tal com relata Bellmunt, amb l'excusa del carnet, moltes d'elles són portades a l'Hospital de Santa Magdalena, on passen els seus últims dies. Després de la Guerra Civil, el barri perd vitalitat i la

prostitució del *barri xino* es comença a expandir pels voltants de la ciutat. Dones empobrides per la guerra opten per prostituir-se i bordells com el Madame Petit, que havia gaudit de fama, perden pistonada i acaben tancant.

L'any 1965 es prohibeix la prostitució i això fa que tanquin els bordells i augmenti el personal de cafès de cambres i *meublés*. A partir dels anys setanta, el Raval es torna un focus de delinqüència, i amb l'entrada de l'heroïna, apareix la figura de la prostituta heroïnòmana, així ho explica la *Guia de la prostitución femenina en Barcelona* (Martínez Roca, 1982). L'autor és Ramon Draper, un investigador immers en els barris marginals, que recopila testimonis de primera mà que permeten fer-se una idea de la complexitat dels perfils vitals.

Per la seva part, el llibre *Sra. Rius, de moral distraïda* (Comanegra, 2008), de Julián Peiró, és un relat biogràfic d'una prostituta, Lydia, des dels anys de la postguerra fins a l'actualitat, amb el valor afegit

que la protagonista explica acuradament el perfil i les preferències dels clients, sovint silenciats. Clients com el pintor Salvador Dalí, que sol·licita la companyia de moltes dones –entre elles la Lydia– perquè assisteixin a un macabre ritual amb un ànec.

Des dels anys del *barri xino* fins a l'actualitat, la regularització de la prostitució ha anat canviant. Actualment a

Espanya no és cap delictes, tot i que navega pels terrenys pantanosos de la legalitat. Però, paral·lelament, com ha canviat la informació sobre la prostitució els darrers anys?

Segons Enrique Figueredo, redactor de Societat de *La Vanguardia*, “s’ha aprofundit en el debat” i “s’ha deixat enrere el discurs simplista de fa deu anys de ‘si aquesta és una fresca’ o ‘les prostitutes ho són perquè volen’”. Del mateix parer és el lingüista i cap de la secció d’Edició de *La Vanguardia*, Magí Camps, qui creu que s’ha superat allò de “a sobre que cobren s’ho passen bé”. Així, segons Antonio Baquero, redactor de Successos i membre del comitè professional d’*El Periódico*, el llenguatge periodístic prova de fugir del contingut pejoratiu i “s’intenta escapar d’expressions com ‘aquelles cames sinuoses’”. “Si s’utilitza un llenguatge masclista el comitè professional del diari et cridarà l’atenció, i més ara que el diari té la figura de la Defensora de la Igualtat, que també s’ocupa d’aquestes temàtiques”, apunta Baquero. Els mitjans destaquen que en el seu llibre d’estil no es fa referència a com tractar la prostitució. Tot i així, hi ha un llenguatge no escrit, un codi implícit, que els redactors coneixen i segueixen. TV3 i la cadena SER són dos dels mitjans que tenen un equip de professionals que habitualment cobreixen aquest tipus de notícies. “Es tracta de periodistes sensibilitzats, amb experiència i amb una manera clara d’abordar-les des del punt de vista lingüístic”, destaca Montse Mora, subcap de Societat dels informatius de TV3. “A més, assistim a cursos que organitza l’Institut de la Dona sobre la perspectiva de gènere en els mitjans, assimilem la informació que ens arriba i després la comuniquem als altres redactors”, explica Júlia Badenes, redactora de Successos de la cadena SER.

En el món del treball sexual conviuen moltes realitats diferents. Per això els periodistes tenen grans dificultats a l’hora

de descriure el complex ventall de perfils que hi ha en la prostitució. Rosa Maria Cendón, treballadora social d’Adoratrius –entitat que acull les dones que han patit tràfic de persones amb finalitats sexuals– afirma que els mitjans fan “un poti-poti de conceptes”. Però la confusió, segons ella, no la tenen tan sols els periodistes sinó que les mateixes associacions també hi participen. Per esca-

Les associacions que tracten la prostitució es queixen que aquesta s’associï amb la delinqüència

par d’aquest batibull de conceptes, l’entitat, després de fer-ne un profund debat, ha arribat a la conclusió que cal distingir tres tipus de col·lectius. En primer terme, les dones que exerceixen la prostitució de manera voluntària. En segon terme, les que s’hi dediquen per necessitat, però que si es donés el cas que trobessin una altra feina, no dubtarien a deixar-ho. I, per últim, les víctimes d’explotació sexual.

Concretament, dins dels col·lectiu de les dones que es prostitueixen perquè no

El sociòleg Ignasi Pons conclou en un estudi que els mitjans de comunicació retroalimenten els estereotips

troben una altra feina, s’hi inclou el fenomen d’aquelles subjectes a un proxeneta. La relació entre la prostituta i el proxeneta moltes vegades té un fort component emocional. És per això que, tant Cendón com la Montse (llicenciada en Ciències Polítiques, que exerceix la prostitució de manera autònoma, fet pel qual prefereix amagar el seu cognom) coincideixen a creure que ens aquests casos no estariem parlant d’explotació sexual sinó de violència de gènere.

Segons les associacions El Lloc de la

Dona, Genera, Àmbit Dona, Adoratrius, en la prostitució de carrer, es dona un elevat índex de dones de procedència estrangera. Per això, Rosa Maria Cendón creu necessari separar aquest fenomen de la immigració. En primer lloc, hi ha les persones que fan el projecte migratori de manera voluntària (“que són la majoria”) i, en segon lloc, hi ha el tràfic il·lícit d’immigrants, que solen arribar per canals irregulars i que contrauen un deute amb qui els finança el viatge. I per últim, tornariem a trobar el col·lectiu de les persones víctimes d’explotació sexual.

PROSTITUTES INVISIBLES

Quan es parla de les treballadores del sexe, el més habitual és que els mitjans de comunicació es refereixin a la prostitució de carrer, perquè és la més vulnerable, visible i està en un terreny públic que genera conflictes d’interessos amb la ciutadania. “L’Eixample està ple de locals, però no surten enlloc, perquè no molesten, és la prostitució invisible”, destaca Badenes. En aquest sentit, Marcela Torres, treballadora social de l’associació Àmbit Dona, remarca que en els mitjans es reflecteixen “les prostitutes de luxe (*escorts*) i les prostitutes de carrer, les putes de segona”. Des d’associacions com Genera, Àmbit Dona i El Lloc de la Dona també es queixen que la prostitució s’associï amb delinqüència, ja que les

dues realitats no van per força agafades de la mà. Des de la cadena SER, Badenes admet que a vegades “es fan aquestes correlacions” i, en canvi, “no solen sortir notícies positives sobre el col·lectiu”, que potser tenen cabuda en altres formats que no són els informatius. Per explicar la realitat, el periodista ha de resumir-la per fer-la encabir dins l’espai reduït. Això implica caure en estereotips i estigmes, tal com va concloure el 1998 la tesi doctoral del periodista Joaquín Sánchez Menéndez titulada *La re-*

Els anuncis de contactes: ètica o negoci?

En un mateix diari poden conviure discursos ben diferents sobre la prostitució. Notícies, articles d'opinió en què s'abasta la prostitució de carrer com a conflicte social, mentre que a les pàgines següents, en els anuncis de contactes, el tracte passa a ser completament diferent: de la generalització es passa a la individualitat i la visió de la prostitució com a problema canvia a la del negoci i el plaer. El 14 de maig, la ministra d'Igualtat, Bibiana Aído, va afirmar la voluntat de retirar els anuncis de contactes de la premsa escrita, tal com demanen periodistes i associacions feministes, entre aquestes la campanya que impulsa l'Associació de Dones Periodistes.

Mitjans com l'*Avui* van decidir retirar els anuncis. "L'exdirector Xavier Bosch pensava que no era ètic", recorda Laura Nicolás, redactora de Societat del diari. Altres diaris més joves com *Público*, des d'un principi ja van optar per no comptar amb anuncis sexuals. A *El Periódico* el debat ja forma part de l'agenda del comitè professional. "La resposta que ens ha donat el diari és que no retirarà els anuncis fins que el Govern ho legisli", admet Antonio Baquero, redactor de successos i membre del comitè professional. Marcela Torres, treballadora social d'Àmbit Dona, considera "que es fa servir l'argument dels anuncis de contactes per treure els drapets al sol entre els mitjans titllant-se d'hipòcrites, sense tenir en compte que entre mig de les disputes hi ha dones".

presentació de realitats socials a la premsa diària: la prostitució a El Periódico i La Vanguardia, en què l'autor detecta que tant abans com ara la prostitució s'ha tractat de manera intermitent i pendolar. A la mateixa conclusió arriba el sociòleg Ignasi Pons a l'estudi *Estereotips i valors respecte de la prostitució femenina en la premsa diària* (Institut Català de la Dona, 2002), en què defensa que els mitjans retroalimenten els estereotips i que les notícies pejoratives sobre la prostitució s'extrapolen a tot el col·lectiu.

Les notícies se solen elaborar amb fonts policials i judicials, però poques vegades es parla amb les afectades

Badenes respon a aquestes crítiques: "Com que a vegades tenim poca informació, quan has escrit cinc o sis notícies et penses que ja ho saps, però no és així, i s'acaben creant rituals per les preses". Això, en part, es deu, segons aquesta informadora, a les dinàmiques implícites del periodisme i a la precarització laboral de la professió. Des de TV3, Montse Mora reconeix que es poden reproduir estereotips. Segons ella, per evitar-ho, "cal que els mitjans col·laborin i treballin plegats amb les associacions i les persones implicades".

El debat, ja habitual, que enfronta els partidaris de l'abolició amb els de la regulació, afecta també la mirada dels mit-

"M'he mogut per molts clubs i no he vist tanta explotació sexual com diuen els mitjans", critica una prostituta

jans. Tal com assenyala la periodista Ana Belén Puñal en l'article "El tratamiento de la prostitución en los medios. Algunas recomendaciones", inclòs al llibre *Buenas prácticas periodísticas desde la perspectiva de género* (Asociación Española de Mujeres Profesionales de los Medios

de Comunicación, 2007), els col·lectius abolicionistes acusen els mitjans de presentar la prostitució com una realitat inevitable, mentre que els corrents regulacionistes creuen que el discurs que predomina és el de l'explotació sexual. En canvi, els periodistes entrevistats coincideixen en la voluntat d'intentar escapar d'aquest debat i reflectir la diversitat de punts de vista que, segons Antonio Baquero, són irreconciliables i alhora permanents. "A vegades sembla que les associacions et vulguin reclutar per la causa", afirma. Tant Rosa Maria Cendón com Montse Mora també consideren que el debat és tan complex que cal mostrar tots els abordatges possibles. Per això, a l'hora de transmetre la polèmica, TV3 acostuma a recórrer a la informació dels corresponents per saber com es gestiona en altres països.

REALITAT DESCONEGUDA

A l'hora de tractar la prostitució els periodistes solen utilitzar les fonts policials, les judicials, així com les associacions. Poques vegades, però, apareix la veu de les pròpies dones i molt menys les que són o han estat víctimes d'explotació sexual.

Això implica que aquest fenomen –condemnat des d'associacions i periodistes– sigui desconegut per la societat. Enrique Figueredo, redactor de Societat de *La Vanguardia*, menciona la dificultat a l'hora de contactar amb les fonts, ja que "les dones víctimes d'una xarxa criminal estan tan atrapades que no els interessa entrar en els circuits oficials i són poc

proclius a endinsar-se en qualsevol mecanisme de control social, com ara els mitjans". Des d'*El Periódico*, Antonio Baquero, apunta que "com que les dones estan explotades, no poden parlar. Jo he pogut parlar telefònicament amb testimonis protegits a través de les associa-

Els periodistes que cobreixen les notícies relacionades amb la prostitució reconeixen que cal lluitar contra els estereotips.

cions". Rosa Maria Cendón remarca que en els clubs poden conviure-hi diferents col·lectius, com les víctimes d'exploració sexual, les prostitutes autònomes, etc., i també que hi ha diferents perfils d'exploració sexual. "Els mitjans tendeixen a donar el drama social, si bé també tractem amb víctimes d'exploració que tenen estudis i no pateixen problemes econòmics".

Per la seva part, la Montse, prostituta que exerceix per lliure, assegura que la realitat no és tan dura. "M'he mogut per molts clubs i no he vist tanta explotació sexual com diuen els mitjans", afirma. D'altra banda, la Núria, treballadora del sexe en un local des de principis del 2010, destaca que "les dones que no volen parlar és perquè tenen una doble vida i no

volent que els fills i marits ho sàpiguen". Les seves famílies són, doncs, de qui s'amaguen. "Més que no pas per les màfies", afegeix la Montse.

Laura Nicolás, redactora de Societat de l'Avui, recorda la situació de vulnerabili-

"Tenen més por a una càmera que a un policia, per l'estigma que suposa", apunta una treballadora social

tat i por que viuen moltes prostitutes al no tenir la documentació en regla. Com a exemple, es refereix al cas d'una prostituta que exercia a la carretera de la Jonquera i que la van atropellar mentre fugia d'una furgoneta dels Mossos d'Esquadra.

Però no tan sols tenen por de la policia. Marcela Torres, treballadora social de l'associació Àmbit Dona, critica que "quan les dones ofereixen el seu testimoni, els mitjans en tergiversen el discurs" i que per això moltes d'elles no volen parlar. "Tenen més por a una càmera que a un policia, per l'estigma que això suposa". El fet que la ràdio no implica haver de mostrar la cara juga a favor del mitjà, a diferència del que passa amb la petita pantalla. "Moltes vegades ens és molt difícil aconseguir testimonis que estiguin disposades a sortir a la televisió", confessa Montse Mora.

Tot plegat, doncs, un fenomen al qual acompanyen les dificultats i afecten els prejudicis. **■**